

Naszályi Emil Szomjazlak Istenem! Útmutatás az Isten vonzását elfogadók számára

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Naszályi Emil
Szomjazlak Istenem!
Útmutatás az Isten vonzását elfogadók számára

Szerkesztette:
Arató László

Grafika:
Soror Veronika O. Cist., Érd

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1996-ban jelent meg a Márton Áron Kiadó gondozásában, az ISBN 963 9011 07 x azonosítóval. Az elektronikus változat Arató László, a Márton Áron Kiadó igazgatójának engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Márton Áron Kiadó tulajdonában van.

A könyvet Wilde Mária vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó.....	4
I. Ne félj, ne aggódj!	6
Múlandó világ – Maradandó kincs	7
Mindennapi szentáldozásunk	7
Egymás segítése	8
Mária tisztelet.....	8
Hála az új napért	9
II. Mi élteti a világot?.....	10
Az Istent szomjazó lélek	10
Az egyetlen igazi hatalom.....	11
Az ítélet és a megbocsátás	11
A Farizeus, a Vámos és Krisztus	12
Bűnösök Oltalma... Betegek Gyógyítója	13
Isten ajándéka a mai nap	13
III. Nehézségek és kudarcok	15
Szemlélődés és szeretet.....	15
Minden Isten ajándéka	16
Mindennapi szentmisénk	16
Külső ragyogás – Belső tisztaság.....	17
Édesanyánk, Mária!	17
Ne a magad dicsőségére!	18
IV. A csend	19
A hit	19
A jóság	20
A bizalom.....	20
A maradéktalan odaadás	21
Mária, a kegyelem közvetítője.....	22
Formáljuk át gondolatainkat!	22

Előszó

Minden egyes ember életében a legközpontibb kérdés Isten léte. A megrögzött, elzúllott ateista is váratlan kudarcában, fájalmában, emberi bukásában Istent káromolja trágár kifejezéssel. Ösztönösen tör fel belőle az indulatos mocskok, a lázadás, az ökölrázás Isten felé. Ez a Sátán hitvallása.

A jóléti társadalomban pocakot eresztő polgár az őt kiszolgáló széleskörű emberi technika fölötti uralkodásában szeretne megfelekedezni Istenről, aki korlátozza az ösztönös énjéből fakadó önmegvalósításában, de ez csak ideig-óráig sikerül neki, amíg nem történik valami: egy haláleset, egy csőd, egy katasztrófa; s máris kész a sztereotíp vád: hogy engedheti ezt meg az Isten? Önzésében így válik – még ha torzan is – hitvallóvá.

A nyárspolgár már óvatosabb. Gyermekait hittanra küldi, hiszen – véli – az Isten nagyszerű pedagógiai segédeszköz. S ha ő nem is gyakorolja vallását, mert az követelményeket vár el tőle, de hát valaminek mégiscsak kell lennie. A gyerekre meg különben is ráfér, hadd legyen rendesebb, mint a szülei. Az emberi természetbe ültetett, gyermekét féltő ember sekélyes hitvallása ez.

A hívő emberek jó része a maga esendőségében Istenre figyel. Felismerte, hogy az emberi élet és a társadalom az Isten tízparancsa alapján lenne normális, de mert oly kevesen tartják be, legfőképp ezért a sok nyomorúság, a baj és szenvedés. Ezért keresi az Istent, hogy oltalmazza és védje, segítse terveinek megvalósításában. És ha sikerül valami, minden tizedik visszamegy és megköszöni a segítséget, Akinek tulajdonítja azt.

Isten kiáradó szeretetében teremtette az embert. Az egész Világegyetemet őerte hozta létre a semmiből. Boldognak akarta az embert, de erre nem kényszeríti. Isten gyermekéhez méltó szabadságot adott neki, hogy Vele vagy nélküle élje életét. De mert az ember az Ő gyermeke, Isten mindenkinek felkínálja boldogító önmagát művében: a Világegyetem rendjében, törvényeiben, művészetében és személyre szóló gondviselésében.

Uram, csak a bolond nem látja nagyságotat! – kiált fel a zsoltáros. Nincs mentség a számukra (Róm 1,21) – hirdeti Szent Pál az Isten nélküli emberekről.

A mennyei Atya végül is saját Fiát adta értünk, Aki példát mutatott, tanított, keresztdozatával megváltott bennünket, megromlott embereket.

Hogy mondta Jézus? Akinek füle van a hallásra, hallja meg, és akinek szeme van a látásra, az lássa meg. És aki szomjazik, az jöjjön hozzám, és igyék.

A Szentlélek pedig az Egyház megszületésekor kiáradt, és azóta is ott fű, ahol akar. És nyomában megújul a föld színe. Itt is, ott is feltűnnek napjainkban is, akárcsak a történelemben annyiszor, a halló, a látó és a szomjas emberek, a fiatalok között, a diákok között, a cserkészek és ministránsok között, a pedagógusok között, a mérnökök és egészségügyiek között, a munkások és a tudósok között.

Ők azok, akik látva látnak és hallva hallanak, akik szomjazva isszák az Isten szavát, és eltelnék tőle. Vannak, akik életüket, családjukat, egzisztenciájukat alárendelik Teremtőjük akaratának, és egy elnyomorodott világban tanúságtevők lesznek családjukban, közösségükben és a társadalomban. Mások elhagyják apjukat és anyjukat, javaikat és jószágaikat, hogy közösségben, egymást bátorítva és támogatva annak éljenek, Akit felismertek, mint Teremtőjüket, Istenüket és Atyjukat, Aki meghívta őket. Ők a tíz igazak, akik mentik a többit, ők a só, a kovász és a méceses, akik – bár gyarló emberek – a romlatlanság mellett tesznek tanúságot, új kovászukat kínálják állandóan a világnak, és mécesesük, mint intő jel, iránymutató fényként világít a sötétségben.

Az Isten vonzásába kerültek. Megízlelték az élő vizek forrását, és azóta papként, szerzetesként, édesapaként vagy édesanyaként az értelmük, az akaratuk és szívük gazdagságával szomjaznak az Isten áldó megismerését és boldogító szeretetét. És

kolostoraikban, zárdáikban, plébániájukon vagy panel lakásaikban lesznek hitvallók, szüzek és szentek, elég áldozatok, a világ salakja és az örök élet áldottai.

Hogyan? Ehhez segít e kis könyvecske szerzője, a lelkiélet avatott mestere, életformáló, szentté tevő iránymutatásával. E könyv azon útmutatása alapján született, melyet ő magyar földön a nehéz időkben kivirágzott Regina Mundi ciszterci nővéreknek nyújtott – életével hitelesítve tanítását.

Elolvasva újra és újra rádöbben az ember, hogy valóban Isten léte és hitünk milyensége a legközpontibb kérdése egész emberi életünknek. Boldog, aki már e világban Istent felismerte, s ezt követően teljes életén át az Ő végtelen szeretetét szomjazva issza.

1996. Húsvét

Arató László

I. Ne félj, ne aggódj!

Amit hibának, gyarlóságnak, bocsánatos bűnnek mondunk, mindaz homályt jelent a lélek számára. S ezzel a homállyal kissé félve állunk Isten elé... kissé vakon... nem tudva, hogy helyesen cselekszünk-e? Talán még a szentáldozástól is visszariadunk...

Igaz, hogy homály van bennünk... mindannyiunkban: több, kevesebb; de nem szabad, hogy gyarlóságunk távol tartson Istentől!

Ha a napi munka után fáradtan, szürke, elsötétült lélekkel megy valaki haza, akkor nem szabad már otthonába belépnie? Akkor a meghitt, életető családi tűzhely világa már tilos számára? Akkor a falat kenyeret már nem érdemli meg?

Hiszen szürkesége, sötétsége, lelkének homálya az otthonért, a meleg fészek fenntartásáért vállalt munka következménye!

Jézusért élünk, Érte harcolunk, küzdünk, s eközben porosak, sárosak leszünk... a szemünk elhomályosodik... Ne merjünk hát Elébe lépni? Dehogynem! Hiszen *Érte* lettünk ilyenek! Ne féljünk mindennapi hibáinktól!

Mindennapi erősségünk: Jézus

Hibáink éppen Tőle akarnak távol tartani, elriasztani. Ha engedünk a kísértésnek, elerőtlenedünk, elveszünk...

Jézustól kapunk erőt: a szentáldozásban... az imádságban... az istenkeresésben... Ne féljünk hát mindettől gyarlóságaink, homályunk miatt! *Itt* kapjuk a mindennapi erőt, a kegyelmet! Itt ad nekünk Jézus bátorítást egy életre! Vessük bele magunkat boldog lendülettel a szentáldozás és az imádság világába!

A legnagyobb rossz

Most mindennapi életünk feladatait, titkait, homályait nézzük. Nagyon figyeljünk ezekre! Sok megértenivaló és még több tennivaló rejlik bennük!

Léon Bloy (1846-1917) csodálatos gondolata: „Nem az a legnagyobb rossz, hogy vétkeket követünk el, hanem sokkal inkább az, hogy nem tettük meg a *jót*, amelyet megtehattünk volna!”

Alapvetően fontos megfontolni való ez számunkra! Még a bűnben, a bűn elkövetése után is arra kell gondolnunk, hogy a legnagyobb rossz az lesz, ha most nem tesszük meg a jót: nem tartunk bűnbánatot, elsikkasztjuk a lélek töredelmét.

Egészében így, ebből a nézőpontból nézzük az életet: tegyünk, alkossunk! Teremtsünk, teremjünk jóságot, jót, életet, szentséget!

Ezt elmulasztani, a legnagyobb rossz!

A meg nem gyónt rossz

Az előbbi rossz: *a jó, amit nem tettünk meg*, amit elhagytunk, elmulasztottunk... Mekkora rossz is ez! Mennyi hiányzik emiatt a világ szépségéből, a lelkek szentségéből, az emberek boldogságából! – Nem más ez a rossz, ez a bűn – mert bűn ám ez valójában, csak nevezem a nevén! –, mint *szeretethiány!*

Áraszthattam volna szeretetet, de én elmulasztottam... S a világ mindjobban kihűl, megszomorodik, körülöttem is bánatosak, keserűek az emberek, Isten pedig semmit sem kap a világból... ha ilyenek maradunk!

Meggyóntam-e már valaha, hogy „tele” vagyok szeretethiánnyal? Ugye nem?! – Tégy úgy, hogy ne is kelljen ezzel vádolni magadat!

Múlandó világ – Maradandó kincs

Az ember előbb vagy utóbb mindentől megválnak. A sírba már semmit sem visz. Semmit sem tarthatunk meg: sem külsőt, sem belsőt, sem anyagit, sem szellemit, sem érzésüket, sem gondolatokat, szenvedést sem, bánatot sem, örömet sem...

Mit tegyünk hát? Milyen legyen a magatartásunk?

A lélek vagyona

Amikor már világosan látjuk, hogy semmi vagyónk sincs, ami maradandó, hogy koldusszegények vagyunk, akkor ébredünk rá arra, amit nagyon sokszor elhanyagolunk: a lélek vagyónára, gazdagságára!

A *lélek* a maga megismeréseivel, értékes törekvéseivel maradandó, örök. Tehát igazi, elveszítetetlen vagyón!

Amíg azonban csak teremtett dolgok felé törekszünk, ezeket ismerjük meg, s tesszük magunkévá, addig nem növekszünk, hiszen ezek kisebbek, mint saját magunk! Így kicsinyek, földhözragadtak maradunk!

Ha azonban törekvésünk tárgya, célja, megismerésünk világa tisztulttá válik, ha nagy eszméket és nagy eszményeket szolgál lelkünk, törekvésünk, megismerésünk, akarásunk, akkor növekszünk a nemes, a nagy irányában, amelyet szolgálunk... S ha a Végtelent szolgáljuk, akkor dúsgazdagok vagyunk!

Íme, mégis van elveszítetetlen, maradandó vagyónk!

A lélek kincsesbányája

Hol lehet, hol van a lélek kincsesbányája?

Az élet minden megmozdulásában!

Mert minden mozdulatunk, minden apró-cseprő cselekedetünk valóságos bányászás, kincsfeltárás lehet. Valahol a mélyben, a lélek és az élet mélyében egy óriási – valójában végtelen – elrejtett kincs vár feltárára. Ha a rosszat igazán megbánom, ha igyekszem elkerülni, ehhez a rejtett kincshez jutok közelebb. Ha jót teszek, máris kisebb-nagyobb darabokat szerzek a bánya kincseinek világából: *a szeretetből!!!*

Mindennapi szentáldozásunk

Talán – legalábbis önmagunkra nézve – mindennapjaink legfontosabb ténye a szentáldozás. Olyan-e, hogy életünknek valóban forrása, gyökere, táplálója?

Megtisztító munka

Elsősorban ez legyen mindennapi szentáldozásunk. Munka! Munka, amely által lelkünk teljesen tisztává, ragyogóvá válik. Az izzó bánat munkája, amely kielegeti a szennyet lelkünkben. Az epedő vágyakozás munkája, amely kiemel önmagunkból, s egészen Jézusnak ad bennünket. De mindenekfölött: legyen a *szeretet munkája*. Ennél hatékonyabb tisztító erő nincs. És itt sohasem elégedhetünk meg valamennyivel! Semmiféle bánat nem elég a végtelen Szentséghez! Semmiféle tisztaság nem elég szép Jézushoz! Tehát ezt a munkát soha abba nem hagyhatjuk! – Hiszen a legszentebb Test és Vér befogadása a szentáldozás!

Dolgozzunk hát lelkünk tisztaságán! Ez lesz a legszebb, legméltóbb engesztelés is egyúttal!

Homályunk és a mindennapi szentáldozás

Sohasem vagyunk eléggé kristályosan tiszták, sohasem eléggé átlátszóak, sohasem eléggé világosak a szívünkbe szálló Istenember előtt... Tele vagyunk gyarlósággal, kicsinyeskedéssel, bocsánatos bűnnel... Hogyan is ne lennénk homályosak?! Hogyan is lehetnénk áttetszően csillogók?!

Mégsem szabad visszariadnunk a szentáldozástól! Minél kisebbek vagyunk, legyünk annál alázatosabbak! Minél homályosabbak vagyunk, munkálkodjunk annál jobban tisztaságunkon, s annál jobban ragyogjon bennünk – minden tisztaság helyett – a „Domine non sum dignus!” méltatlansága, s áldozunk!!!

Életfontosságú szentáldozás

Bátorságot Belőle meríthetünk, hűségünk Belőle fakad. Erőnk forrása! – Legyen hát bennünk erős meggyőződés, hogy nagy, szent és számunkra mindennél fontosabb az életadó mindennapi szentáldozás!

Egymás segítése

Ha te segítenél a másíknak... ha mindenki segítene a másíknak, akkor senki sem maradna segítség nélkül!

Én sem... De a fáradt, elhagyatott ember sem, a bűnben vergődő, kimerült, elszürkült, közömbössé vált lélek sem... Senki sem!

Mert az én segítségemből és mindenki segítségéből áradna a jóság, a vigasz, a törődés a másíkkal...

Az ember alamizsnája és az örök élet

Szent Metródius szava: „Adj a szegénynek, és tied az örök élet!”

A gondolat mélyén az rejlik, hogy az örök életet szinte magunk adjuk magunknak... Mert ha én adok másnak – szegénynek, megfáradtnak, felkelni nem akarónak, kiégettnek, bűnösnek –, ezzel számomra növekszik valami. Az én örök életem. Amit adok, az visszahullik az én ölembé. Ha nagyon bőkezűen adok... ha mindent és mindig adok... akkor nagyon sok lesz, az enyém, és mindig az enyém marad... a teljes és boldog örök élet!

Isten törvénye és ajándéka, hogy én adok, és mégis én gazdagodom... Csak *adjak* hát! Szeretetet, jó szót, engesztelést, derűt, áldozatot, önmegtágadást, imádságot... Amit pedig kapok, az az örök élet boldogsága lesz!

Mária tisztelet

Ha egy Üdvözlégy Máriával biztosan szép időt lehetne varázsolni, ha egy rózsafüzér elmondásával az ellenséget le lehetne győzni, ha egy zarándoklattal a betegségtől meg lehetne szabadulni... Ó, mennyi Mária-tisztelő lenne akkor! De ilyen esetekben mi lenne a Mária-tisztelet? Isten felé forduló, s az Édesanyán keresztül Istennek hódoló vallásosság? Nem! Csak emberi és földi sorsok babonás, csodaváró szolgálása... Éppen ellentéte a vallásosságnak! Ez a leket tévútra viszi, istentelenségbe süllyeszti.

Sajnos sokan járnak ezt a tévutat. Vigyázzunk, ne tartozzunk közéjük!

A mi hitünk és tiszteletünk

A hit nem földi ügyeink ügyvivője, nem földi előnyök biztosítója... Tiszteletünk nem az Égiek segítségének kikényszerítése...

A mi hitünk egy nagyobb, hatalmasabb *valóság* megragadása, egy szebb és fölségesebb világ érzékelése, ragyogóbb és reményteljesebb perspektívák elének állítása – mert nincsenek más *igazi* távlatok! –, s ezeknek a valóságoknak és távlatoknak a szolgálata!

Tiszteletünk pedig értékmegválaszolás, az objektív nagyság előtt leboruló szubjektív, tudatos, szabad, általam megalkotott, belőlem feltörő hódolat, alázatos leborulás. – Mária tiszteletünk is ilyen.

Ünneplésünk

Nem rövidlátó törekvés, hogy megszabaduljunk a kereszttől, hanem hatalmas erőfeszítés, hogy *vállalni tudjuk* a keresztet. Ünneplésünk ennek az óriási erőfeszítésnek az eredménye. Ezt az imádságot meghallgatja Isten, és pedig csalatkozhatatlanul!

Hála az új napért

Ébredjen bennünk hála minden reggel minden új napért.

Istenem! Új napot adtál. Benne a lehetőségek egész sorát, végtelen kegyelmeket és sok szent valóságot.

Lehetőséget adsz, hogy helyrehozzam régi bűneimet, mulasztásaimat; megnyíljak az új erények világára; kiemelkedjem eddigi törpeségemből; meglássam a növekedés útját és elinduljak rajta...

Kegyelmet adsz..., hogy megérezzem végtelen jószágodat irántam; hogy szívemben fellobbanjon a szeretet Irántad és mások iránt. A Te ajándékod ez is, mint minden erény, tehát Tőled kapott kegyelem, hogy lankadozó, ingadozó hitem újra lobogjon; hogy reményem csak Istenre építsen, de Rá aztán teljes bizalommal; hogy átjárjon a bűnbánat; hogy bátran kitárukozzam Feléd, és ne húzódozzam a lemondás, az önmegtágadás vállalásától...

Szent valóságokkal veszel körül: részt vehetek legszentebb áldozatodban a szentmisén, eljössz hozzám a szentáldozásban, hozzám költözöl, gyermekeddé fogadsz...

Ha átélem ezt minden nap, ha elmerülök benne ma is, akkor szent leszek!

Hála Isten szaváért és szentségeiért

Isten szava úgy *árad felém* az evangéliumból, lelki olvasmányaimból, mintha az örök Ige szólna hozzám szüntelen... Hallgassam hálás szívvel!

Isten szentségei... megtartanak, nevelnek, alakítanak, táplálnak, óvnak, feltámasztanak halottaimból, bátorságot adnak... Hatalmas *hála* tudja csak ezt megköszönni!

Sok teendő vár ránk minden nap! Feladatainkat el kell végeznünk, hogy ne csak üres szavakból álljon az életünk. A legfontosabb tennivalónk, feladatunk a *szeretet*!

II. Mi élteti a világot?

Kenyér, haszon, nyereség? Számító okosság, kemény törekvés? – Nem! – Sokkal inkább a *szeretet* és a *jóság*!

A kenyérharc, a haszon, a nyereség hajszolása beszűkít, kicsinnyé tesz, nem enged másra gondolni. Csak a jóság és a szeretet tud mindenkire kiáradni, betakargatni fázó embert, vigasztalni elesettet... A jó és szerető ember nagy és hatalmas – az anyagiakban, az anyagban elmerülő, törtető ember kicsiny, törpe és nagyon tehetetlen.

Vállaljuk hát örömmel a szeretet feladatát, munkáját!

Jézus szeretete a világ kenyere

Ez azonban nem könnyű, simogató és felszínes szeretet! Nem egy napra szól, amelyet holnap már el is felejtettem. A Jézus jóságából fakadó szeretet átöleli az eget és a földet. – Ez a szeretet lobogó, *épig érő* láng. – Ha csak emberhez ér el szeretetünk, akkor nem tud igazán melegíteni, akkor kihűl a világ!

A Jézus jóságából fakadó szeretet megközelítése minden energiámat követeli, de még ez sem elég! Így szeretni csak *Jézus erejét* kölcsönkérve tudunk. Így szeretni csak magunkat teljesen legyőzve lehet! Így csak akkor tudunk szeretni, ha szeretetünk a Kálváriát is vállalja... szeretetből! Jézus szeretete csak akkor lesz bennünk, ha Jézus szeret általunk, bennünk! S nem mi... nem az emberi kicsinység! Ehhez azonban olyan viruló, erőteljes lelki élet, olyan önátadás szükséges, amelyet nem könnyű megvalósítani! Az egész ember egész élete és minden energiája kell, amelyet Jézus a magáévá tesz.

Az Istent szomjazó lélek

Az Úr Jézus életének egyik legkedvesebb alakja *Mária Magdolna*. Mennyi vigasztalás, mennyi felbuzdulás forrása ő nekünk is! Gondolatainkat vegyük az ő ünnepi zsolozsmájából.

„Ardens est cor meum”¹

Ég az én szívem! – Az Istent szüntelenül szomjazó lélek állapotának szép, hiteles kifejezése. Égő szív... Hát ezért vagyunk! Ezért küszködünk, ezért dolgozunk, ezért szenvedünk! Hogy ezt a tüzet mostanra vagy a jövőre, de biztosíthassuk.

Enélkül mit sem érnénk... Ez megnemesíti lelkünket!

Magdolna keresi az Urat. Mi is keressük, de hogyan? Nem lagymatagon vagy a röpke érzelmek állhatatlanságával? Megvan-e bennünk az akarat érzületvilágának tüze, csillapíthatatlan szomjúsága, lobogása? Törekedjünk erre! Tápláljuk! Kemény munka tud csak tüzet csiholni. Különösen a nyers, hideg fából... Nem ilyenek vagyunk-e mi? – Hát lássunk a kemény munkához!

„Desidero videre Dominum meum”*

Vágyakozom látni az én Uramat! – Ez a vágyakozás lelkem éltetője, mindennapi kenyere. Ez lobbant bennem tüzet, ez gyújt lángot. Elindítja lelkemet Jézus felé, és nem nyugszik, nem

¹ A latin idézetek Mária Magdolna vespers zsolozsmájából valók

áll meg, hanem egyre csak halad. Mint Szent Bernát mondta: „Semper anteriora!” – *Mindig csak előre! Magasra!*

Vágyakozom! – Mert szeretem Jézust! Mert nem tudok Nélküle élni, mert hiányzik!
Vágyakozom Jézus után! *Szeretem!*

„Quaero et non invenio ubi posuerunt eum”

Keresem, s nem találok, hova helyezték Őt. – Az istenkeresés nyugtalansága, meg talán az egész életemen át tartó eredménytelenség ez. És mégis keresem! Járom életem útjait... a világ forgatagában... kietlen pusztaságában... a bűn világában... erényeim keskeny ösvényén... Meg kell találnom Jézust! Oda kell jutnom, ahol Ő van! Mert *nagyon* szeretem!

A szeretet hatalmas, beláthatatlan birodalom. Sohasem tudjuk bejárni, sohasem tudjuk igazán és teljesen megismerni...

Az egyetlen igazi hatalom

A világot mindig fegyverekkel: kardokkal, rakétákkal igyekeznek meghódítani. Pedig milyen hiábavaló, értelmetlen harc ez! Nyomában pusztulás és halál jár. Maradandó hódítás csak az lehet, amely épít, erősít, bátorít, a meghódítottat nagyvá teszi.

Ezért olyan nagy hatalom a szeretet! A hatalom egyetlen igazi formája! *Hódító* hatalom!

A szeretet is megköti, de ez a kötelék a szívből, a saját szívekből fakad. A szeretet is meghódít, kicsinnyé, alattvalóvá tesz, de azért, mert a szerető szív magát mindig kevésbé fontosnak, kisebbnek tartja, mint azt, akit szeret. A szeretet is parancsol, mint egy uralkodó, de ez a zsarnok a magam szívében trónol!

Mindent összefoglalva: a szeretet kicsinnyé tesz... de a szeretetben óriássá válok!
Meghódítottak... s mégis nagyobb lettem!

Igazi kapcsolat az emberekkel

Ez is a szeretetben van. Mert az embereket nem lámpással, nem kiáltozással kell keresni, hanem szerető szívvel. Így meg lehet találni, akit keresünk. Ennek fényében láthatókká válnak még az emberi szívek is! Még a sötét éjszakában is egymásra találnak, s egymás felé megnyílván összekapcsolódnak... minden bilincsnél szorosabb kapcsolatba. – Ha az emberi összetartozásunk alapja a szeretet, akkor van igazán tartós, elszakíthatatlan kapcsolat közöttünk!

Csendes jószág, halk szeretet

A szeretet csak halkán, finoman tud dolgozni. De csendes a szeretet a szívben is. Nem kiáltozik, nem hívja fel magára a figyelmet, nem siránkozik, köszönetet sem vár. Nem is szorul rá erre! Hiszen hatalmas... Isten hatalma is ilyen! Milyen csendes... és mégis milyen óriási... végtelen!

Az ítélet és a megbocsátás

Ahogy élünk, aszerint *ítél* meg minket Isten. Magunk adjuk hát Isten kezébe ítéletünket. Gondoljuk meg: tőlünk, önmagunktól függ örök sorsunk! A kezünkben tartjuk!

Tehát nem az a fontos, hogy mások mit tesznek, hanem egyedül az, hogy mi magunk hogyan élünk! Ezzel törődünk!

De arra is vigyázzunk, hogy ne ítéljük meg másokat! Mert ezzel magunk ítéletét súlyosbítjuk csak... és hiábavaló dologgal foglalkozunk...

Ne ítélj, hogy ne ítéltes... Helyette: szépen élj, hogy szép ítéletet nyerj...

A megbocsátás

Istentől nagyon várjuk... De vajon mi magunk adjuk-e a másoknak? – Isten talán elenged nekem öt adósságot... miért követelem én embertársamtól az ötven fillért? – Adunk-e elfeledést, ha minket bánt meg valaki? – Titokzatos hatalom a megbocsátás. Mintha a megtörténtet meg nem történtté tudná tenni... amire talán Isten sem képes, hiszen ellentmondásnak tűnik.

Megbocsátani a megbocsáthatatlant... olyan dolog ez, ami nagyon közel, a legközelebb áll az isteni szeretethez – hatalomban is, meg jóságban is!

Ne féljünk ilyen óriásokká válni!

A szeretet mértéke

Szent Bernát szerint az, hogy nincsen mértéke. – Igen! A szeretet a végtelen, a határtalan szerelmese. A kettő szorosan összetartozik. Aki szeret, retteg attól, hogy korlátokba ütközik, hogy valami gátolja, megállítja.

Mert a szeretet arra törekszik, hogy mindenben mindent adjon, hogy semmit vissza ne tartson, hogy mérték – ami leszabdalna belőle – sohase korlátozza!

A Farizeus, a Vámos és Krisztus

Hála Neked Istenem – imádkozik így, gőgösen a *Farizeus* –, hogy nem vagyok olyan, mint a többiek...!

Szavai olyan magasságba emelik, ahol nincs. Ezzel elveszti azt a magasságot, amelyhez Isten leereszkedik.

A legnagyobb álmodozó, fantaszta a gőgös. Életében semmi sem igaz: sem saját maga, sem pozíciója, sem a jövő, amelyet ígér magának. Pedig vallásos körökben de gyakori jelenség ez! Sokszor jóhiszemű butaságból vagy lustaságból táplálkozik... de hamis vallásosság, jámborság, külsőséges erényvilág ez, és szöges ellentétben áll a valódi belsővel. S már kész is az undorító, ún. „vallásos egyéniség”... a farizeus. Egyéniség, amelyben csenevészé vált az ember, de amelyen megnőtt a „ruha”, a vallásosság minden külsősége. – Hangja erős, ahogy a csecsemő is az, s mert tud ordítani vallásos dolgokról, hát nagynak tartja magát... azt hiszi, hogy szent. – Pedig hazugság az egész! Csak farizeus!

A Vámos

Ott áll, messze az oltártól, a szemét sem meri fölemelni – mert tudja, hogy bűnös, rengeteg rosszat tett, sok gonosz szenvedélynek engedett – s a mellét veri... Uram, légy hozzám irgalmas...

Szava igazság, s ha külső magatartása sem mond mást, akkor nem ordít szeméből, arcáról, vonásairól az ellentét... a hazugság... világa valóság... ember áll Isten előtt.

S ez jobban megigazul, mint a másik. Nem szent, de emberi magatartása nagyobb, igazabb, szentebb a farizeusi magatartásnál!

Krisztus

Szeretete áradásával megbocsát a vámosnak... Jól tudja, hogy a vámos gonosz, a sárban jár... de azt is tudja, hogy alázatos és bűnbánó. – Egy bocsánat van a mindenségben, s ez az alázatos bűnbánó! „Aki magát megalázza...” – S egyetlen soha bocsánatot nem nyerő ember van: a hazugság tornyában ülő farizeus. „Aki magát felmagasztalja...”

Bűnösök Oltalma... Betegek Gyógyítója

A bűn nyomorúsága szörnyű kór! Egyre jobban terjed, dagad, növekszik, lassan már eltakarja az eget is... Már semmi nagyot, szépet, szentet sem látunk magunk előtt... Már elfojtja hangunkat is – félelmetes szigetelőanyag! –, s nem jut el a szavunk sehova, a bűn áthatolhatatlan szövevénye útját állja...

De Mária megfogja a hozzá menekülő kezét, s vezeti, elvezeti Szent Fiához, a betegek és a bűnösök Orvosához... És a vakok, akiket a bűn megvakított, újra látnak... csodákat, örök szépségeket. A némák, akiknek a bűn elfojtotta a hangját, újra imádkoznak... imádkozva haladhatnak előre a lélek útján, egyre magasabbra!

Bűnösök Oltalma! Betegek Gyógyítója! Halld meg szavunkat, hallgasd meg könyörgésünket, fogd meg kezünket és vezess... Istenhez.

Szomorúak Vigasztalója

Szívünk, lelkünk csüggedt, tele vagyunk aggodalommal, önváddal, kín az egész belső világunk. Nyomorúságunk tengerének hullámai már majdnem elnyelnek.

Ó, hogy lehet itt sírni, jajgatni! – De felragyog Mária neve! Ahogyan Szent Bernát látja: Stella! Tengerek *Csillaga!* Csak Rá kell néznünk, Hozzá kell futnunk, és elcsitulnak a hullámok, kiderül a viharos égbolt, világossá válik az éjszaka... Csak a kezét fogjuk meg... eloszlatja gondjainkat, megvigasztal.

Mária! Mária, Szomorúak Vigasztalója, Aki megismerte a föld keresztjét, de boldogságát is... Aki az égbe vitetett, és mégis mindig velünk van... Csak hívnunk, szólítanunk kell!

Isten ajándéka a mai nap

Ezt is meg kell tanulnom: a mai nap – és minden egyes nap – nagy ajándéka Istennek! – Nem az enyém egyik sem. Isten adja... Úgy, mint sok minden mást: ajándékba! Azért, hogy örömöm legyen! Azért, hogy ez a nap is gazdagítsa lelkemet! Azért, hogy ezen a napon is tökéletesebb emberré váljak, vagyis: ma is közelebb jussak Isten gondolatához!

Micsoda titkok fakadnak itt!

A ma mennyi mindent tud nekem adni, ha jól fogadom. Mennyi minden valósulhat meg ma is Isten reám vonatkozó terveiből...

Egy darab szentség van a mában: keressen meg benne! Egy darab jóság: találjam meg! Szépség is: alakítsam ki!

Micsoda ajándék!

A sötét napok ajándékai

A könnyű, szép napokat szívesen fogadom. De ne felejtsem el, hogy a sötét, nehéz napok is ugyanazt rejtik, amit a szépek! – Sőt, bennük még tudatosabban hagyatkozom Isten akaratára, nagyobb Istennek adottságom, nagyobb szépségem rejtőzhet! Csak keresnem kell, megtalálnom és kialakítanom!

Sötét alapon, sötét háttér előtt milyen elevenek a színek! Sötét napok árnyaiban... milyen ragyogóak az erények! – Különösen azért, mert a sötét napok sem hoznak kevesebb kegyelmet, sőt: sokszor *többet!*

Életem és napjaim

Nagyon szép egy Isten színe előtt leélt, Istennek adott nap! Életem egy szent mozaikdarabkája. Sok napból áll egybe az életem, s lesz azzá az örök titokká, amely engem Isten szeretetébe von örökre!

Ős, elidegeníthetetlen tulajdonom mindennap. Lényemmel, emberileg egészen egy. Mit hozok ki belőle ma Istennek? Magamnak? Egy világnak?

III. Nehézségek és kudarcok

Sokat gyötrődünk miattuk... A világ dolgaiban talán még jobban kibírjuk ezeket, mint a lelkiekben. Azt hisszük, hogy „mi igazán mindent megtettünk”... és hogy Istennek szinte kötelessége kegyelmét adni..., hogy gyorsan, akadálytalanul szárnyaljak a szentség felé..., s ha ezt nem érzem, akkor hiába imádkoztam annyi éven át, hiába küszködtem talán egy erényért, harcoltam egy bűn ellen... hiába igyekeztem Istent szeretni... – Talán nincs is Isten... – gondoljuk sokszor magunkba roskadva –, ha hagyja, hogy ennyire buzgóság nélküli, kedvetlen, lanyha, legyek a legszentebb dolgokban...

Pedig nem erről van szó! Egyáltalán nem!

Arról van szó, hogy én szeretem-e Istent vagy nem?! – Ha szeretem, akkor minden kudarc – és főként a lelki életben – csak nevel, jobban megismertet önmagammal, emberi természetemmel, Isten végtelen fenségével... és alázatra tanít a magam kicsinysége miatt... meleg, finom meghajlásra Isten akarata előtt, a kegyelem előtt...

Így nem csalódott leszek, hanem egyszerű teremtmény Istene előtt... S ez az egyetlen, helyes alapállás a lelki életben!

Amit Isten tesz velünk, miértünk teszi

Néha rögös, kemény az utunk, néha sírni kell, néha csapások sújtanak és gyötrődik a lelkünk... néha beborul értelmünk előtt a világ...

Mit tegyünk ilyenkor?

Először is: törekedjünk arra, hogy lelkünk maradjon békés, nyugodt, ne ágaskodjék, ne lázongjon. A csend neveli az alázatosságot, és engedi, hogy a lélek meglássa önmagát!

Másodszor: viseljük el türelmesen a nehézséget, a bajokat. Erény ez is, és pedig mekkora! Micsoda erőfeszítés ez, tehát micsoda gazdag energiaforrás! Vagyis: mennyi kegyelmet kaptam, hogy ezt meg tudom tenni!

Harmadszor: gondoljak arra, hogy Isten minden megpróbáltatással engem akar nevelni, növelni!

Szemlélődés és szeretet

A lelki életre vágyó, magasabbra, többre törekvő ember szüntelenül keresi Istent. – Meg kell találni a módot, ahogyan a legjobban, a legigazabban tudja Őt megtalálni.

De hát hol találhatjuk meg Istent a legjobban?

Gondolataink örök titkaiban? Sokat megtalálhatunk ott Belőle! A természet világának harmóniájában, a csillagos égbolt szépségében, csodálatos törvényeiben? Ó, ez a nyitott könyv sokat elárul Alkotója nagyságáról, végtelenségéről! A megváltás szent valóságában? Ragyogó szépségében, megrendítően áll itt előttünk a fölséges Isten!

De sehol sem látjuk olyan emberközeli és mégis titokzatos mélységben, érthetetlen valóságban, mint a felebaráti szeretetben, az *emberszeretben!* Abban, hogy mások – a szentek – hogyan tudják szeretni az embert... s abban is, hogy saját magunk hogyan szeretjük az embert... Ez az istenlátás, a szemlélődés tengere! Ülünk le ennek az óceánnak a partjára... s merítsünk belőle, töltekezzünk... és lássunk!

Áldozat és szeretet

Sokan keresik az alkalmat a nagy áldozatokra, a rendkívüli önmegtagadásokra, s szinte követelik, hogy valami különlegeset tehessenek... Pedig minél nagyobb alkalmat keresünk ezekre, annál könnyebben elveszíthetjük szemünk előtt a szegény testvért, aki mellettünk áll... s talán éppen a mi segítségünket várja... és egyúttal elveszítjük Istent, Aki ebben a felebarátunkban akarta megmutatni önmagát... felragyogtatni csodálatos, isteni fölségét, szépségét!

Milyen borzalmas titok...!

Elveszitem Istent, Isten meglátását... és éppen azzal, hogy túlságosan keresem Őt... Ám ebben nem az a hangsúlyos, hogy Őt keresem, hanem az, hogy túlságosan, éneket előtérbe helyezve. Vigyázzunk! Csak Isten a fontos!!!

Minden Isten ajándéka

Két ember lakik bennünk, akik próbálunk magasságok felé törni, lelki életet élni. Az egyik *Istennel él*, szép gondolatok világában, magasztos, szent eszmények és érzések között; a másik csak a *földön jár*, közönséges és eszmény nélküli hangulatban, a perc érzéseivel, a mindennapok gondjaival és bajaival, csupa gyötrelem és bosszúság veszi körül. – S azt hisszük, hogy ez így van rendjén... De még nagyobb baj, hogy nem vesszük észre, mi itt a baj.

Hát az a baj, hogy a lelki életem csak gondolatvilágomban él, elmélet, mint sok tantárgy... Mintha a lelki élet nem lenne képes az életemet átfogni, alakítani, irányítani! ...Szomorú dolog ez nagyon!

Hiszen mindennek örülnünk kellene, mert minden Istentől jön hozzánk! Nem erőltetett magyarázattal, hanem egyszerű, természetes jó érzéssel kellene fogadnunk minden örömet, de minden bánatot is! Minden sikert és minden sikertelenséget is! Minden jót, de minden rosszat is! – Isten kezéből fogadjuk! Ő küldte!

Meg kellene tanulnunk csendesen és hívő lélekkel élni... mindig a Cél szolgálatában... S hogy mennyire közel Istenhez, az tőlünk, magunktól függ, senki mástól.

Hogyan éljek?

Úgy, hogy tudd, érezd: Isten közel és egyre közelebb van hozzád! Nagyon nehéz lesz az égben közel jutni Istenhez, ha a földön nem álltál Hozzá közel! Hát így élj! Mindig Isten közelségében!!! Kívánhatnánk-e szebbet, jobbat, többet? *Közel Hozzá!*

Mindennapi szentmisénk

A legszentebb a világtörténelemben! Ma nem történhet már nagyobb, mint ez a szentmise... Találkozik anyag és lélek... Megváltó és bűnös, elesett ember... Isten és én... Utána kimegyek a világ forgatagába: szívemben Krisztust hordozva...

Olyan valóság mindez, hogy csak remegek bele, ha jól végiggondolom! Hogyan kell néznie ezt a mindennapos titkot? Hogyan kell fürdenem ebben a végtelen óceánban? Mindennapos szentmise...

Ha jól végiggondolnánk, s valóban az lenne számunkra, aminek Krisztus akarta, akkor: – a vértanúk *erejét* hozná számomra... az én vértanúságom számára, perceire... S nem félnék annyit, nem aggályoskodnék! Még magamtól, a magam gyarlóságaitól sem! Bátran néznék előre, mert Krisztus velem van! Az Ő szeme csillog az enyémben! Ereje izmaimban...

– az egész napot átölelő *összeszedettség* lenne számomra. Nem mondanám, hogy a világ, a munka, az emberek szétszórnak, hiszen reggel ott voltam a szent áldozaton, a kereszt lábánál...

– a *frissesség* lendítője lenne számomra, és sosem lennék fáradt vagy kedvetlen, életunt, hanem energikus, lendületes, lelki életemben is frissességgel teli, hiszen reggel Krisztus táplált az örök élet kenyérével...

– megérteném azt is, hogy a szentmisében sohasem én vagyok az, aki ad, hanem Krisztus!!! Istennek nincs haszna abból, ha én Hozzá megyek, s kára sincs abból, ha elhagyom Őt... Nekem viszont annál több a károm, ha nem Vele vagyok... s micsoda haszon, ha Vele lehetek minden reggel! Fürdője az életem tisztaságának! Életem nagysága!

Szentmise... Máriával, Magdolnával és Jánossal ott állok a kereszt lábánál... s én is imádkozom velük együtt a legszentebb imádságot! Vegyünk részt így a szentmisében, imádkozzunk így! S szeressük is így! Jézus a szentmise!

Külső ragyogás – Belső tisztaság

Az ember különös módon két dologra törekszik, két nagy, ellentétesnek látszó szenvedély mozgatja, illetve fékezi:

- hogy őt nagyra tartsák,
- s hogy semmit se tegyen.

Amennyire ellentmondó a kettő, annyira gyakori mégis belső világunkban: hiúság, ill. kevélység és lustaság. – Mi mindent megtesz az ember, hogy észrevegyék, hogy feltűnjön, hogy tiszteljék! – s mégis ugyanakkor tud rendetlen, piszkos, elhanyagolt lenni! Azt mutatja ez, hogy az egyik szenvedély, bűn viszi magával a másikat! Aki az egyikben vétkes, az a másikat sem kerüli el.

Nézzünk magunkba. Hátha ott is...

Gondolkodjunk el ezen: Mit kell tennünk, Istennek adnunk, hogy bennünk ne így legyen?!

Régi kínai mondás:

*Ügyelj, hogy külsőd ragyogjon,
S bensőd tiszta legyen,
S drágakő minden mozdulatod,
Szavad és cselekedeted!*

Külsőd ragyogjon! Add Istennek rendes, gondozott külsődet! Két dolog van ebben: hogy Istennek add, s hogy rendes légy! Egyik a másik nélkül: hiúság. A másik az egyik nélkül: lustaság. A kettő együtt: a külső és a belső harmóniája, hódolat Isten előtt, életünk Istennek adottsága, Isten szeretése.

Bensőd legyen tiszta! Az első következménye! Tiszta házban tiszta lakók élnek, tiszta külsőben húzódik meg a tiszta lélek! A tiszta lélek kerüli a legkisebb bűnt is! Elhúzódik mindentől, ami Istennek nem tetszik, s aggódva vigyáz, hogy ragyogó, angyali maradjon belső világa!

Drágakő! Az az ember, aki kerüli a fölösleges szót, az éretlen beszédet, a meggondolatlanyságot, az alacsonyyságot.

Édesanyánk, Mária!

Alig merünk fölnézni Máriára, amikor arra gondolunk, hogy Ő az égbe felemelt, a világ Királynője, Ő az isten Édesanyja!

De egyúttal a mi édesanyánk is!!!

Természetünket nem Máriától, hanem Évától örököltük, kaptuk. „Így” nem édesanyánk. „Így” csak Jézus édesanyja. – De, ha nem is vagyunk ily módon „édes” gyermekei, attól, még lehetünk „még édesebb” gyermekei! Hiszen Fiának testvérei vagyunk! Vagy még inkább: Szent Fiának tagjai...! Hát hogyan lennénk Mária gyermekei! Nagyon édes gyermekei!

Van nekünk életünk emberségünk természetén kívül is! A nagyobb, a gazdagabb, a szebb életünk... Valóságos élet ez, csak emberszemünk alig látja. – Ez az élet a kegyelem által és a *kegyelemben* van! Ahogyan bennem a kegyelem él, úgy él vagy hal ez az élet! Ha Isten gondolata, akarata szerint élem a kegyelmi életet, akkor az bennem pezsdülő, diadalmas, fölséges, sziklaszilárd valóság, amellyel Isten világában élek. Nem Istenember, de isteni ember lettem! S akitől születtem, az Isten, kegyelmi világomban az egyetlen valóságos atyám! Itt nincs másik atyám! – De éppen így – hiszen ezzel az élettel lettem Krisztus testvére és Krisztus tagja – lettem én a kegyelem világában Mária gyermeke, egyedül az Övé. S Ő az én egyetlen édesanyám! Senki más nem az itt! A kegyelemnek ebben a világában nem is lehet más édesanyám!!!

Káprázatos igazság! Szívet remegtető valóság és öröm! Az isten Édesanyjának rokonai, gyermekei vagyunk! A világ Királynője az édesanyánk, s mi nevezhetjük Őt anyánknak, édesanyánknak!

Ne a magad dicsőségére!

Miért nincs időnk sok mindenre, ami jó, szép, ami kötelesség?

Mert sok időt rabol el tőlünk hiúságunk ápolása, kevélységünk megalapozása, ábrándozó tervezgetésünk, terméketlen gondolkozásunk, és így nagyon kevés időnk jut az igazán fontosra: *a lélekre és Istenre!*

Nagy Szent Albert mondta:

Ne akarj mindig mások elé helyezett, mások által tisztelt lenni!

Hát nem tudod, ki vagy?

Nem látod jellemed gyengeségeit? Nem látod, hogy az egyik percben nemes lélekkel vállalsz nagy áldozatokat, de a másikban kis próbákat sem tudsz kiállni?! – Ó, tanuld meg, hogy kicsiny az ember, s húzódj vissza magadba... A tisztelethajhász ember körül minden elhanyagolt és rendetlen, amiről nem érzi, hogy közvetlenül a saját maga hasznára válik. – Nem az értékes, hogy engem tisztelnek mások, hanem az, ha bennem él igazi és nemes tisztelet minden naggyal szemben! Elsősorban istenre és az Ő világára vonatkozik ez.

Szolgálj az igazi értékeket

Menekülj szíved és lelked minden erejével a mérgező dicsérettől, a számító dicsekvéstől és a magad mutogatásától!

Milyen hamis és egyúttal ostoba felfogás és magatartás az, amely önmagát hiszi a legnagyobb értéknek! Nekünk, embereknek, nem önmagunk szolgálata a feladatunk, hanem az értékeké, az igazi nagyságé. Ezért vagyunk!!! Márpedig nem én vagyok érték, a legnagyobb érték, hanem Isten, a lélek, az Egyház, a felebarát, az emberiség. – S minden nekem szóló dicséret ettől von el, tehát valóban káros, méreg. A számító dicsekvés a maga szolgálatába akar állítani mindent és mindenkit. A magamutogatás pedig vakítani akar... önmagát is megcsalja, másokat is...

Szolgálj az igazi értékeket, s ne a magad érdekeit, dicsőségét!

IV. A csend

Milyen jó, hogy vannak még csendes tabernákulumok, ahol némán térdelhetünk..., hogy vannak hallgató erdők, amelyekben lélegzetvisszafojtva járunk, hogy össze ne törjük csendjüket..., hogy vannak hallgató emberek, akikben él a csend... Állandó zajban, hangzavarban, szüntelen nyüzsgésben lehetetlen az igazi emberi, lelki fejlődés!

Senki sem tud énné, igazi önmagává válni másutt, mint a csendben! – Szükségünk van rá! Nélkülözhetetlenül szükségünk! Magunkra találás nélkül sohasem lennénk képesek, készek

– sem *véges* találkozásokra: felebaráttal, felebaráti szeretettel, közösséggel, kötelességekkel, felelősséggel, lelkiismerettel,

– sem *végtelen* találkozásra: Istennel, saját lelkünkkel, Krisztussal, Máriával, kegyelemmel.

Őrizd a csendet... A tabernákulum előtt... földi magányodban... önmagadban! Nem is hiszed, milyen fontos, vérszesen fontos feladat!

Nagy idők

A történelem sorsfordító napjait szoktuk nagy időknek mondani. Hát mostanában, amikor egy világ vajúdik már közel fél évszázada, amikor minden megszokott felfordul, amikor új elvek és szempontok uralkodnak, amikor lassanként újjá válik a vallásos magatartás is, nincsenek nagy történelmi idők?! Bizony nagy napok, sorsfordító idők ezek is!

Világos tehát, hogy a törpe emberek itt nagyon keveset érnek! Szűklátókörű lelkek itt legfőljebb vegetálnak, teher maradnak csupán mások számára. Különösen a vallásos életben, amely ma is rendkívüli támadások zuhatagában él, szükség van most igaz emberekre, nagy lelkekre, felelősségteljes egyéniségekre, bátor, odaadó, vállalkozó emberekre! Oroszlánok kellenek!

A hit

Dr. Alexis Carrel írja: „Ha én hívő lennék, akkor cselekednék.” (Tagebuch eines Lebens, 15. 1.). Figyelemreméltó szavak! A kérdés azonnal feltámad bennem: Vajon én cselekszem-e? Hitem szerint, hitem alapján... cselekszem-e?

A puszta hit

Azt hisszük, hogy kevesek teoretikus magatartása ez. Nem így van! Inkább azt kell mondanunk, hogy *sokak praktikus magatartása!* Megelégszenek azzal, hogy halk igent mondanak az Egyház tanítására, talán még utána is mondják, amit hallottak... De a hit nem meggyőződés, nem válik magatartássá, cselekedetté... Valójában csak szavak buta, felületes, szinte gépies elfogadása, ismételtetése... Az, amivel a vallást gyakran támadják és vádolják... S íme, hány esetben igazuk van a támadóknak!

A puszta hit inkább puszta, mint hit... Üdítő, zöldellő folt nélküli, forrás és patak nélküli, árnyék hűvöse nélküli pusztaság... sivatag... Milyen kifejező szavak: pusztaság ez a lélek, semmit sem terem; sivatag, mert kiég, kiszárad benne minden, ami élet, ami mozgás, fejlődés.

„Ez a nép ajkával vall meg engem...!” – Vigyázzunk! Ne legyünk önmagunk sivatagja!

Élő hit

Minden, ami élet, mozgás, mozdulás, fakadás, növekedés, gyümölcserlés. Ha tehát hitem élő, akkor szükségképpen mozdul miatta bennem valami; akkor csak sarjad, fejlődik, növekedik valami; s csak hoz gyümölcsöt is...

Élő-e bennem a hit? Termett-e már legalább egy mozdulatot? Hajtott-e már legalább egy üde, friss hajtást? Egy keresztvetést, amely él? Egy térdhajtást, amely hitet sugároz? Egy lélek mélyéből, hitéből fakadó fohászt?

Élesztgessen, rázzam fel szunnyadó, alvó (kialvó?) hitemet! Mozduljak meg, cselekedjem végre!

A jóság

Minden napunk és egész életünk nagy gondja, hogy jók legyünk... jobbak legyünk... szentek legyünk!

Gondolkozzunk el erről!

Ami nem lényege a jóságnak

Nem föltétele a jóságnak, s következőleg az életszentségnek sem az, hogy kimeneküljünk a világból, megvessünk minden földi tevékenységet. *Itt és most* kell megszentelődnünk, ahol vagyunk!

Nem lényege a jóságnak és az életszentségnek sem ilyen, sem amolyan imádság vagy áhítatgyakorlat, aszketikus gyakorlat, ilyen vagy olyan önmehtagadás. (Bár, ha ezeket őszinte odaadással, bűnbánattal, szeretettel végezzük, nagyon hasznos segítséget nyújthatnak.)

Végeredményben nem lényege a jóságnak és az életszentségnek semmiféle külső dolog! (Bár ezek is lehetnek nagyon hasznosak számunkra az életszentség útján.)

Ami lényege a jóságnak

Jóság és életszentség nem más, mint belső, kizárólagosan *belső*, ami legfőbb megnyilatkozásaiban válik külsővé.

A legfontosabb az, hogy mindent Istenért tegyünk, vállaljunk, Érte szenvedjünk el vagy küzdjünk. Tehát egy nagy *szándék*, amely minket Istenhez köt. *Istenért!* Isten iránti szeretetből! „Pro Dei amore!” A lélek nagy belső cselekedete ez! Az akarat – szándék – szüntelen, állhatatos Istenbe kapaszkodása, amelynek végül már eszébe sem jut bármit is másért tenni.

Bármit is kell dolgoznunk földi érdekekért, életért, boldogulásért, bármennyit is kell tevékenykednem, sohasem engedem, hogy elhomályosuljon a végső Cél, sohasem hagyom, hogy eltűnjön a szemem elől!

A bizalom

A jóság és az életszentség lényege: Mindent Istenért!

Soha el nem feledkezni Istenről!

Sok minden következik ebből a két tételből:

- Határtalan bizalom Istennel szemben
- Orvosunk az Isten.

Bízzuk Rá magunkat! Ne aggódjunk, Ő nem fog hibázni soha a velünk való bánásmódban. Vele nem történik meg, hogy a beteg rész helyett az egészségeset vágja ki. Jól tudja, mi és hol fáj, mi hiányzik nekünk... és minden esetben segít!

S ha az Isten tesz vagy megenged valamit, bizonyos, hogy az csak az Ő végtelen jóságához, bölcsességéhez, hatalmához méltó lehet!

Lehet-e hát határa a mi bizalmunknak Vele szemben? Miben s miért ne bíznánk Benne? Bizalmunknak akkorának kell lennie, amekkora a jóság, amelyet Isten felénk nyújt. Jól tudjuk, hogy ez végtelen. Hát szabhatunk-e akkor határt bizalmunknak?

Építsük hát ezt a bizalmat! Faragjuk ki magunkban! Legyen szépsége lelkünknek! – S hát nem érezzük-e értelmetlennek a legkisebb bizalomhiányt is, ha *mindent* Istenért teszünk, s ha Őt soha el nem felejtjük?!

Isten rendeléseinek elfogadása

Bármilyen is ér bennünket, *Isten kezéből* jön az, úgy kell hát fogadnunk. Jó és rossz egyaránt el ér majd bennünket, de mindben benne rejlik egy csodálatos közös vonás: Isten küldi! Atyám adja!

Igyekezzünk Isten szemszögéből nézni a dolgokat, a létezőket és az eseményeket! Bámulatatosan színeződnek akkor: Isten nagy tervének apró részletei csillognak bennük!

A maradéktalan odaadás

Alapelv legyen lelki életünkben, hogy feltétel nélkül és maradéktalanul rábizzuk magunkat Isten akaratára, a Gondviselésre.

Ez azonban ne csak üres szó legyen, hanem nagy – ha szükséges – hősiesség munkája!

Mindenre ki kell terjednie: egész anyagi, szellemi és lelki életünkre is. Ez utóbbi terület a legnehezebb!

Hogy az imádságban örömet találok vagy nem; könnyedén száll a lelkem vagy súlyos ólomként lehúz; hogy semmi gondolatom sincs, és irtózatosan nehézkes az egész belső világom; érzem-e Jézus jelenlétét a szentáldozásban vagy sem; vigasztalással jön vagy a legteljesebb vigasztalással; hogy lelkiismeretem nyugodt és békés, vagy reám borul az aggályosság homálya és üldöz kegyetlenül... Mindez nem lényeges.

Isten kezében vagyok! Ő tudja, hogy mi jó, mi a legjobb nekem. – Nem lehet más dolgom, mint kiharcolni, megteremteni a *belső egyensúlyt*. Ez nem közömbösség, hanem nehéz teremtő munka!

Krisztusi áldozatvilág

Hol találhatom ezt magamban? – Az előző gondolatokban! Mert ezek az önuralom, önfeláldozás cselekedetei, amelyek az önszeretet és a szüntelenül fellobbanó vágyak legyőzéséből születnek. Hatalmas erő és erény! Egész belső világom határozott kézbevétele és Istennek adása. Szeretetből fakadó, szép új élet ez! Közeledés Krisztushoz, nemcsak külső tények kicsiny és könnyű mozzanataiban, hanem a lélek legbensőbb megmozdulásaiban is, amelyeket legkevésbé tudunk és szeretünk hatalmunkból kiadni. Ahol a legmakacsabb az önszeretet és az önakarati!!!

Nem más ez, mint Krisztus szavának követése: „Aki követni akar engem, vegye föl keresztjét, s kövessen engem!”

Mária, a kegyelem közvetítője

Egyházunk tanítása, Isten kinyilatkoztatása ez. Élni kell belőle!

Megközelíti – persze csak végtelen távolságból –, az Istenembert. Jézus Krisztus a Fő, Akiben minden kegyelme megvan a Test részére!

Mária is valamilyen módon minden kegyelmet a kezében tart gyermekei részére. Neki minden ember fia, lánya. – Gyermekei Hozzá futnak erőtlenségükkel, bajaikkal. Mária pedig teletölti őket erővel, energiával, kegyelemmel: az alacsonyhat főséges gondolatok kegyelmi nagyságával... a bűnöst a bocsánat kegyelmével... a tisztát a mélyülés és további fölemelkedés főségével... a szegényt a kegyelem gazdagságával... az engedetlen a maga és Szent Fia engedelmisségével... az összetörtet a maga hét tőr járta szívének minden sebével, hogy abból merítsen újjászületést, új életre ébredést...

S a kegyelem csak hull, árad Mária kezéből! Nem Ő teremti, nem Ő adja, de az *Ő keze által* osztja Jézus, a kegyelem szerzője. Ő úgy jár a világban, mint napsugár az égbolton... hinti fényét... kegyelmét...

Mária az én kegyelemem őrzője

Jézus Szívéből meríti tele edényét, amellyel majd engem tölt be kegyelemmel. Mert ezt akarja: betölteni engem Isten kegyelmével.

És én lehetek egészen lapos, majdnem használhatatlan edény, amelybe alig lehet önteni valamit... Vagy lehetek mélyülő edény, amelybe már nagyon sok fér... De lehetek egészen mély, sok kegyelmet befogadó lélek is...

Formáljuk át gondolatainkat!

Minden aszketikus törekvésünk Istenért van. Ez a szó: *Isten* – egész életünk, sőt örök életünk összefoglalása. S ha nem látnánk tisztán, ha nem fognánk fel, ennek közvetlen jelentőségét életünkben, akkor mondjuk így: Krisztus – a mi életünk! S Benne valóban benne van – egész életünket átfogó módon – jelen és jövő, ideiglenes és örökkévaló...

Ha hisszük ezt, s ha természetfölötti alapon nézünk magunkra, magunkba, át kell formálnunk egész gondolkodásunkat *az emberről és az Istenről!*

Nem azt mondjuk: gyalgó az ember s kicsiny, tehát hogyan is merne természetfölötti utakra és célokra gondolni. Hogyan is mernék én ábrázolni szentségről, hősies életről...

Hanem azt mondjuk: a kinyilatkoztatásból tudom és vallom, hiszem, hogy az Atya dicsőségébe emelkedem – tehát más vagyok, mint általában gondoljuk, mi emberek!!!

Más vagyok!

Olyan valaki, akinek a részére ez a főség *lehetséges!*

Nem csupán az élővilág rendszerének csúcsán álló, legfejlettebb lény vagyok, aki némi kézi és technikai ügyességgel jobban kialakított életet él, mint az alatta állók. Nem! Hanem *ember*, aki létének csúcsával a végtelenbe nyúlik! Éspedig életének biztosabb, szilárdabb csúcsával!!!

Egy ismeretlen, örök valóság felébresztésén dolgozunk! Úgy mondjuk ezt: feltámadásunk! Majd Istennél, de különösen a feltámadásban látjuk meg, hogy mik is vagyunk mi... De ezért érdemes dolgozni, küzdeni!

Ehhez egy kell csupán: végtelenbe nyúló *állhatatosság!*

S meg kell tanulnunk azt is, hogy Isten sem a legfőbb lény csupán. Nem! Hiszen tudjuk a kinyilatkoztatásból, hogy Atyánk, Testvérünk, minket magához ölelő, önmagát nekünk adó,

végtelen szeretet, jóság és irgalom. Nem természetes legfőbb Lény! Természetfölötti Isten!
Így közeledjünk Hozzá, így járjunk a Színe előtt, így imádjuk!